

- X. Ἐπταίδας Νόρμα! ὄντως;
 N. (μὲ ἀπελπιν τόνον) Ναί
 Αἴφνης ὡσεὶ ἐμπνευσθεῖσα ὄρουσ' πρὸς τὸν πατέρα της. Ὁ Πολ.
 κατοπτεῖται ἐναγωνίως τὰς φυσιογνωμίας ἀμφοτέρων).
- Μέγα τὸ ἀνόμημά μου
 XO. Αἰσχρός.
 N. ὦ πάτερ!
 Oρ. (Ἄπεστροφόμενος) Βέβηλε!
 N. Ἄχ! ἀκουσόν μου
 Oρ. ὦ! συμφορά!
 N. Εἶμαι μήτηρ (γχιηλοζώνως)
 Oρ. Μήτηρ!
 Ναί δύο υἱῶν.
 Τοὺς ἔχει ἡ Κλοτίλδη.
 Ἔσο πατήρ των οὐ καὶ σωτήρ
 Λάβε αὐτοὺς καὶ φύγε.
- Oρ. ὦ ποτέ! ὄχι ἄφες με.
 N. ὦ πάτερ τὸ τέκνον σου θρηνεῖ
 (γυνοπετοσά) — Ἐσχάτη εὐχή.
 XO. ὦ συμφορά.
 N. Πάτερ τὰ ἄθωα θύματα
 Τῆς στρυγεράς μου πλάνης
 Ἀσπλάγχχνως μὴ μαράνης
 Ἄνοθη πατῶν τρυφερά.
 Οἶκτον πρὸς τὰ δεινά μου!
 Σῶσον τὰ ὀρφανὰ μου!
 Εἶν' αἷμα τῶν ὀσων φλεβῶν
 Πρὸς ταῦτα πρὸς με οἰκτιρομὸν
 Πάτερ μου κλαίεις;
- Oρ. Τάλαινα κόρη!
 N. Πάτερ συγχώρει
 Oρ. Ἄχ θριαμβεύεις
 N. Συγκατανεύεις θρηνῶν καὶ κλαίων
 Οὐδὲν μοι μένει ἐνταῦθα πλέον
 N-II. Εὐδαίμων βαίνω πρὸς τὴν πυρᾶν.
 O. Ἐστέροσάς με πᾶσαν χαρὰν
 X. Κλαίει! κλαίει. Μὴ προσμένει
 Οἰκτιρομὸν ὀδυρομένη;
 Ἄστεφῆς κεκαλυμμένη
 Ἄς ἀχθῆ εἰς τὴν πυρᾶν.
- (Οἱ Δρυῖδες τῆς ἀμφοῦσαι τὴν στέφανον καὶ κλύπτουσι διὰ
 μέλανον πέπλον).
- Εἰς τὰς φλόγας! ὁ θάνατός της.
 Ἐξαγνίζει βωμοὺς τεμένη
 Εἰς τὰς φλόγας οἱ τεταγμένοι
 Ρῖψατε τὴν μιαν.
- N. Πάτερ συγχώρει (ἀπαγομένη)
 Oρ. Τάλαινα κόρη

ΣΗΜ. Ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος τείχους μετάφρασις τοῦ
 κειμένου τοῦ **Faust** τοῦ **Goethe**.

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ*

Καὶ ἡ Νύξ ἐκφραστικῶς πρὸς ἐμὲ μειδιᾶσα, μετὰ
 πλείονος ἔτι ζέσεως ἐπανελάθε τὴν διακοπεῖσαν λα-
 λικὴν αὐτῆς· οἱ πτερόεντες λόγοι ζωηρῶς τοῦ στόμα-
 τος αὐτῆς ἐκπετώντες, ἐδόνουν τὸν ἄερα δι' ἡδέων
 πηλμῶν.

... Κ' αἱ τρεῖς αὐταὶ φωτόπλαστοι Παρθένοι
 αἱ δάκρυα σταλάξασαι σπινθῆρας
 ἐξ ὧν ἡ πρώτη μ' ὑψωμένην χεῖρα
 τὸν Οὐρανὸν ἀείποτε δευκνύει,
 καὶ μαῦρον ὕπνον θνιῖσκοντος ἢ ἄλλη
 μὲ ὄναρ Παραδείσου καταλάμπει,
 κ' ἡ τρίτη τὸ ἀγνὸν μειδιάμα της
 ἀντανακλώσα, τὴν ψυχὴν φωτίζει
 ὡς ἡ ἀκτίς τοῦ ὄρους τὴν χιόνα,
 καλοῦνται: Πίστις καὶ Ἐλπίς κ' Ἀγάπη!...

— Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη!... ἀνεφώνησα ἀ-
 κούτως καὶ τοῦ δάκρους ἡ βυθίουφονος ἠχώ, ἐκφρα-
 στικὴ καλὴ τῆς φύσεως, οἶονεἰ ἐν ἐκστάσει διατε-
 λούσης, ἐψιθύρισεν ἐπίσης «Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγά-
 πη!... ὦ στοργὴ γλυκεῖα καὶ ἱερὰ, θαυμασία
 στιγμή πηλμῶν καὶ ἐκστάσεως, ἐν ᾗ ἡ φύσις συγκε-
 κινημένη ἐπανεσάλπιξε μετ' ἐμοῦ τὰς τρεῖς ἐκεῖνας,
 ἱερὰς λέξεις! Ἄνασσε τῆς μνήμης μου ἔσσει, ὡς ἐκεῖ-
 ναι ἀνάσσουν ἐπὶ τοῦ ἀστρολαμπτοῦς στερεώματος!
 Ἔστρεψα τὸ ἀσθενὲς βλέμμα πρὸς τὰ τρία θα-
 κρολάμποντα ἄστρα, τὸ ὑπερφύεσ καὶ καλίστιλπνον
 τῆς σκοτίας γόητρον· καὶ οἶονεἰ αὐτοστιγμῆ ἐμπνευ-
 σθεῖσα, ἀνεβόησα:

Χαίρετε δάκρυα χρυσά! χαῖρε τριάς γλυκεῖα
 εἰς ὕψη τὴν ὑπόστασιν ἐγγράφουσα τοῦ Θεοῦ·
 χαῖρε Λυχνία τρίμηξος ἐν τῇ δημιουργίᾳ!...
 ὦ! χαῖρε, ἀποθέωσις ἁγία τοῦ δακρύου!

... Δάκρυ! ἀδάμα τῆς ψυχῆς φαιδρῶνον πόνου σκότη.
 εὐλογητὸν τὸ βλέφαρον ὅπερ κοσμεῖς μαρμαίρων!
 τὸ ἐνίσχυ' ἡ λάμψις σου· καὶ δίχως νὰ τυφλώττη,
 ἐν ἄλλο φῶς θεϊότερον ἐνατενίζει χαῖρον...

Σελτὴ τριάς! εἰς τοῦρανοῦ τὸ σκοτισμένον δῶμα
 ἐκχυσε λάμψεις χαρμονίης ἁγίας καὶ ὑψίστης
 καὶ δι' αὐτῶν ἀείποτε πρὸς τοῦ θνητοῦ τὸ ὄμμα
 ἐν δωπῇ ψιθύριζε: «Ἐλπίς, Ἀγάπη, Πίστις!...»

Ἄς πίπτ' εἰς δῶμα τῶν νεκρῶν ἡ ἱερὰ ἀκτίς σου
 ἐπὶ πετρῶν προσπλαίζουσα κενῶν ἢ χρυσογράφων,
 κ' ὡς ἐμβλημα παρήγορον Θεοῦ καὶ Παραδείσου
 ἄς χύνη τὸ μειδιάμα εἰς τὴν σιγὴν τῶν τάφων.

ὦ Πίστις! ἡ περιστερὰ, κόρη χιόνος νέας,
 Ἐλπίς, τὸ παραδείσιον, τὸ λάμπον σύμβολόν σου,
 ὁ Ἄγγελος, τὸ γέννημα, Ἀγάπη, τῆς ἰδέας,
 πρὸς τὴν Ἐδὲμ ἀπέφερε τὸ θεῖον δάκρυσόν σου.

*) Ἰδε ἀριθμ. 38, σελ. 717 — 749.

Ἄλλ' εἰς αἰθέρα ταπεινὸν μὲ πρόσταγμα τοῦ Πλάστου
τάφηκαν νὰ διαγεῖται, ὁ Φοῖβος ὅταν δὴ
καὶ λαμπερῶς μικραγραφοῦν τὰς θείας καλλονάς Του,
τὰ μαῦρα σκοτὶ τούρανοῦ καὶ τῆς ψυχῆς νὰ λήρ.

Θνητέ! ὀπότεν θεωρῆς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀστέρας
φέγγος Θεοῦ νὰ χύνωσιν εἰς γαλιναῖα ὕψη,
ᾧ ἡ ψυχὴ σου ἄς πετᾷ ἐκεῖ εἰς τοὺς αἰθέρας
ἐν ἰδεῶδες φιλίμα ἐπάνω των νὰ ῥίψῃ!

Ναί! . . . ἄς πετᾷ εἰς δώματα ἰδανικοῦ αἰθέρος
ὅπου ὡς νέφος εὐδίκιον ἀπλοῦται ἡ Εἰρήνη
κ' εἰς Ἡλίου τριάστερος ἀστράπτων ἀνεσπέρως
εἰς πᾶν αὐτοῦ δελάγισμα πελάγη φώτων χύνει.

Καὶ εἰς στρογγύλος Του σπινθήρ εἰς τὸν ὀριζοντὰ μας
πεδῶν ἐν μέσῳ νεφελῶν τὸν ἥλιον παράγει,
Θεοῦ εἰκόνα τὰ ὠχρὰ νὰ βλέπουσιν ὄμματά μας
ἐμπρός της ὄνειρωττοντα τῶν φώτων τὰ πελάγη. . .

Κι' ἂν πρὸς σμικρὸν βυθίζεται εἰς κόλπους τῆς θα-
λάσσης
κ' ἐκβαίνει τὴν αὐγὴν χωρὶς νὰ δβύσῃ εἰς τὸ κύμα,
διπλοῖ ζωὴν ἐγκλείουσαν Θεοῦ ἀντανακλάσεις
ὀλόφωτον προβάλλουσαν ἀπὸ ζοηῶδες μνήμα.

Ἄραχαι τινες καὶ ἀμφίβολοι λάμπεις προῦραινον
ἤδη τὴν ἐγγίζουσιν ἐκ τοῦ ἀπείρου πάντου ἀνάδυσιν
τοῦ θεοφειγγοῦς ἡλίου, αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος κτε-
σπαρμένοι χροσκι ψεκάδες τῶν τῆς Νυκτὸς δακρύων
ἡμαυροῦντο ὡσεὶ μέλλουσαι ν' ἀπαλειφθῶσι μετ' οὐ
πολὺ πρὸ τῆς φαιδρᾶς εὐδίας, ἀλλὰ τὰ τρία ἱερό-
φωτα δάκρυα τῶν ἰδεῶδων Περθένων ἀπῆστραπτον
ἔτι ζωηρῶς καὶ συμπαθῶς, οἶονεὶ λυπούμενα ν' ἀπο-
στερήσωσι τὸ προσκατενίζον ὄμμα μου τῶν θείων αὐ-
τῶν ἀκτίνων.

Τότε ἐν τῇ ὑπολευκαζούσῃ ἤδη σκοτίᾳ, ἐπὶ τῆς
οὐρανομήκουσ τοῦ ἀπέναντι ὄρους κορυφῆς διείδον τὸν
ἀελλοπτέρυγον γέροντα, τὸν χιονοπώγωνα Χρόνον γο-
νυκλινῆ ὡς ἐγὼ καὶ μετὰ συνηνωμένων χειρῶν ἐν σι-
γηλῷ θαυμασμῷ τοὺς τρεῖς ἀστέρας ἀτενίζοντα, ἐν ᾧ
αἱ πλοῦσαι πτυχαὶ τοῦ ἀπειρομήκουσ λευκοῦ καὶ νε-
φελῶδους πέπλου αὐτοῦ γαύρως ἐκυμάτιζον ὑπὸ τὰς
σφοδρᾶς πωσ πνοᾶς, ὡς τὰ πλατέα τοῦ ἀπείρου βεύ-
ματος τῶν αἰῶνων κύματα, ἔνθα ὑπὸ τὸ ζεῖδωρον
καῦμα μεσουρανοῦντος Ἡλίου λουόμενος, οὕτω λευ-
καίνῃ αὐτὰς ὁ ἀείζωος γέρον. . .

ᾧ Χρόνος! μείνε, μείνε ἐκεῖ ἐσκαί γονυπετῆς ἀ-
ποθαυμάζων τοὺς τρεῖς ἀστέρας, τὰ εὐεργετικὰ δά-
κρυα τῆς Ἐλπίδος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Πίστιος! . .
ναί! καὶ ὅτε, τὰ λείψανα ἡμῶν θὰ καθυδῶσιν ἄ-
πνοα ἐν ταῖς εὐρείαις ἀβύσσοις, ἄς ἡ δίνη τοῦ τῶν
αἰῶνων βεύματος ἐπὶ τῆς γήινης σφαίρας διανοίγει,
ἐν ᾧ αἱ ψυχὰ ἡμῶν θὰ κυλινδῶνται ἡδονικῶς ἀνά
τὰ ὕψη ἐπὶ πτερύγων περιστερᾶς, παραδεισίου ἢ ἀγ-
γέλου πρὸς θεῖους αἰθέρας ἀναγόμενα, νεφελοχίτον
Χρόνος! ὦ, καὶ τότε τὰς εὐναζούσας τοὺς νεκροὺς ἡ-
μῶν ἀβύσσους διὰ τῶν εὐρειῶν πτερύγων ἐπικαλύ-
πτων ἀποθαυμάζε ἔτι σιγηρῶς τοὺς ἀειλαμπεῖς τῶν
δακρύων τούτων ἀδάμαντας! . . .

Τὸ γιγάντειον τῆς Νυκτὸς φάσμα σιγῶν πρὸ ἐμοῦ,
ἐν ὠρχίξ στᾶσει, μοὶ ἐμειδία ἔτι προσηνώς.

Ἄνεμνήσθην πῶς πρὸ μακρᾶς ὥρας, ἐν ᾧ οἱ τρεῖς
ἀστέρες μυστήριον πρὸ ἐμοῦ διετέλουν, ἢ μετ' αὐτῆς
διαλογὴ μου ἤρξατο, πῶς πρὸς τὴν ἐνθουσιώδη ἐπί-
κλησιν καὶ ἐξόρκισίν μου ἡ αἰώνιος σιγὴ αὐτῆς ἐλύθη
εἰς χρυσορρήμονα ἐκμυστήρευσιν καὶ μετὰ θερμῆς εὐ-
γνωμοσύνης.

— ᾧ Νύξ, ἀνέκραξα, σοὶ εὐχαριστῶ! . . .

Κύψατα δὲ ζωηρῶς ἐδραξάμην τῶν ὑπὸ τῆς ποδῆ-
ρους δίκην πέπλου κόμης ἀμφικαλυπτομένων μαρμα-
ρολεύκων ποδῶν της, ὅπως ἀσπασθῶ αὐτούς· ἀλλ' οὐ-
τοι μυστηριωδῶς ἀραιούμενοι καὶ ἀερώδεις γιγνώμε-
νοι, ἐξέφυγον τῶν χειρῶν μου· τότε μετ' ἐκπλήξεως
πρὸς αὐτὴν ἀτενίσασα, τὴν εἶδον διὰ τοῦ τεταμένου
ἀλλὰ σκιδῶδους ἤδη δακτύλου δεκνούουσάν μοι τὸν
ἐπανατέλλοντα θεοειδῆ ἥλιον, συνιστώσα οὕτως αὐ-
τὸν τῇ εὐγνωμοσύνῃ μου, ἐν ᾧ χρόνῳ ἤρχετο ἤδη
ἀνλαμβάνουσα πρὸ αὐτοῦ τὴν αὐλον αὐτῆς ἐξαέρω-
σιν καὶ εἰς ἄφρων συγκεντρομένη λατρείας συναί-
σθήμα.

Ἐτι μικρὸν καί, μελανόπεπλος Νύξ, ἀελλοπτέρυξ
Χρόνος καὶ δακρυλαμπεῖς ἀστέρες, πρὸ τῆς ἀνάσσης
τῆς φύσεως ἀστραπηδύλου Θείας εἰκόνας τέλεον ἐξη-
φανίσθησαν· ἀλλ' ἐγὼ κλείουσα τὸ ἀσθενὲς ὄμμα πρὸ
τῆς θαμβούσης τοῦ ἡλίου καλλονῆς, καὶ τὴν συμπαθῆ
τοῦ τριλαμποῦς ἀστερισμοῦ εἰκόνα ζωηρῶς ἐν τῇ φαν-
τασίᾳ, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ζωपुरομένη, διαβλέ-
πουσα ἐψέλλιζον ἔτι ἀσυναίσθητος:

Σελτὴ τριάς! εἰς τούρανοῦ τὸ σκοτισμένον δῶμα
ἐκχυνε λάμπεις χαρμονῆς ἁγίας καὶ ὑψίστης,
καὶ δι' αὐτῶν ἀείποτε πρὸ τοῦ θνητοῦ τὸ ὄμμα
ἐν σιωπῇ ψιθύριζε: «Ἐλπίς, Ἀγάπη, Πίστις! . . .».

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Εἰ καὶ παρῴθεν, ὡς συνήθως λέγεται, ἐν τῇ τῶν
θρησκειαῶν ἱστορίᾳ ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων, οὐχ ἦ-
τον βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμασίων ἐν τῇ
ἐξελίξει τῆς ἐπιστήμης εὐρηται ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς.
Ἡ Ἀνατολή, ἥτις πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἦτο ἡ
κυριώτερα ἔδρα καὶ πηγὴ τῶν θεοδοφικῶν συστημά-
των καὶ θεουργικῶν παραδόσεων, ἰδιαζόντως εἰσέτι
παρίσταται γόνιμος εἰς ὅλα τὰ εἶδη μαγικῶν φαινο-
μένων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν ἐκδηλώσεων. Πρὸς
ἀπόδειξιν τούτου ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν πράξεις Ἀρό-
θων τινῶν, οἵτινες τοσαύτην διήγειραν ἐκπληξιν ἐν
τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων τοῦ 1889, ὅσων καὶ τὰ
νεώτερα καὶ ἐθαμίλλα κατορθώματα τοῦ ἐξ Ἀνατο-
λικῶν Ἰνδιῶν προσώπου, ἐν τῷ Βερολινεῖῳ πανορά-
ματι (Panorpicum). Ἐν Παρισίοις ἡ παράστασις
ἐτελεῖτο τὴν 9ην ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐν τῇ ἄνω
ὀροφῇ τοῦ Καφενεῖου τῶν Μαύρων, ἐν τῇ ὁδῷ Καί-